

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 48 2019, nummers 1199 – 1214 vrijdag 20 december 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	6
Openbare Orde.....	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	7

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	8
Bestuursrecht overig	9
APV-Exploitatievergunning	9
Wet arbeid vreemdelingen	12
Vreemdelingenrecht	13
Asiel.....	13
Richtlijnen en verordeningen	16

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 1199

MK ABRS, 18-12-2019, 201903391/1/A3

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (lees: de minister voor Medische Zorg).

Awb bijlage 2 11

Warenwet 32, 32a

Warenwetbesluit 2 lid 6

BEVOEGDHEID. Tegen een rechtbankuitspraak omtrent een besluit dat op grond van de Warenwet is genomen kan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven hoger beroep worden ingesteld. Ook in een zaak als deze, waarin partijen verdeeld zijn over de vraag of een besluit op grond van de Warenwet is genomen, is deze bevoegdheidsregeling van toepassing.

Brieven waarbij twee handhavingsverzoeken als meldingen zijn afgedaan. [...]

1. Bij brieven [...] heeft de stichting verzocht handhavend op te treden tegen [...] wegens misleidende etikettering van zuivelproducten.

2. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt.

Een besluit op een handhavingsverzoek als door de stichting ingediend, is een besluit op grond van de Warenwet. Dit volgt uit de artikelen 32 en 32a van de Warenwet, gelezen in samenhang met artikel 2, zesde lid, van het Warenwetbesluit informatie levensmiddelen en artikel 7, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Verordening (EU) nr. 1169/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten, tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 1924/2006 en (EG) nr. 1925/2006 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Richtlijn 87/250/EEG van de Commissie, Richtlijn 90/496/EEG van de Raad, Richtlijn 1999/10/EG van de Commissie, Richtlijn 2000/13/EG van het Europees Parlement en de Raad, Richtlijnen 2002/67/EG en 2008/5/EG van de Commissie, en Verordening (EG) nr. 608/2004 van de Commissie. Gelet op artikel 11 van de als bijlage 2 bij de Awb gevoegde Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak (artikelen 8:5, 8:6, 8:7, 8:105 en 8:106), kan tegen een rechtbankuitspraak omtrent een besluit dat op grond van de Warenwet is genomen bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven hoger beroep worden ingesteld. Ook in een zaak als deze, waarin partijen verdeeld zijn over de vraag of een besluit op grond van de Warenwet is genomen, is deze bevoegdheidsregeling van toepassing.

Het voorgaande betekent dat de Afdeling niet bevoegd is om van het hoger beroep kennis te nemen. De Afdeling zal het hogerberoepschrift doorzenden aan het College van Beroep voor het bedrijfsleven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4346](https://www.eclinet.nl/zoek?resultaat=ECLI:NL:RVS:2019:4346)

JnB2019, 1200

MK ABRS, 18-12-2019, 201902187/1/A1

minister van Economische Zaken en Klimaat.

Awb 3:41, 6:7, 6:8 lid 1, 6:11

Mijnbouwwet 18 lid 5

BEKENDMAKING. TERMIJNOVERSCHRIJDING. I.c. kan de overschrijding van de bezwaartermijn door college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren verschoonbaar worden geacht. Hoewel de postcode van het gebied en de naam van de gemeente waarin het project wordt uitgevoerd niet in de publicatie in de Staatscourant zijn vermeld, is daarin wel vermeld dat de verleende vergunning betrekking heeft op het gebied Hemelum. De omstandigheid dat het college zich heeft aangemeld bij de e-mailservice van www.overheid.nl brengt niet mee dat het college er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat het op de hoogte zou worden gehouden van besluiten die voor hem mogelijk van belang zijn.

Besluit [...] waarbij een opsporingsvergunning is verleend voor koolwaterstoffen voor het gebied Hemelum. [...]

5.1. [...] Van het besluit tot verlenging van de opsporingsvergunning is immers op grond van artikel 18, vijfde lid, van de Mijnbouwwet mededeling gedaan in de Staatscourant.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 7 oktober 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BJ9536](https://ecli.nl/RVS:2009:BJ9536), is de hoofdregel dat, indien publicatie van een vergunning heeft plaatsgevonden, termijnoverschrijding bij het maken van bezwaar daartegen niet verschoonbaar kan worden geacht. Uitgangspunt is immers dat belanghebbenden daarvan kennis hadden kunnen en behoren te nemen.

De mededeling van het besluit in de Staatscourant heeft op 27 november 2017 plaatsgevonden. Dat is na het einde van de bezwaartermijn. De publicatie is, zoals de rechtbank heeft overwogen, weliswaar laat, maar niet in strijd met artikel 18, vijfde lid, van de Mijnbouwwet. Het lag in dit geval op de weg van het college [Red.: college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren] om zo spoedig mogelijk, dat wil zeggen in beginsel binnen twee weken na de publicatie, bezwaar te maken. Dat het college, zoals het aanvoert, door de late publicatie geen termijn van zes weken had om bezwaar te maken, is juist, maar niet valt in te zien dat het college niet binnen twee weken na de publicatie een summier bezwaarschrift tegen het besluit had kunnen indienen met het verzoek om later de gronden van het bezwaar te mogen indienen of aanvullen.

5.2. Uitgaande van de datum van de mededeling in de Staatscourant van 27 november 2017, begon de twee weken termijn te lopen op 28 november 2017 en is hij geëindigd op 11 december 2017. Het college heeft pas op 8 januari 2018 bezwaar gemaakt.

5.3. De Afdeling ziet in het aangevoerde geen grond voor het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar kan worden geacht. De Afdeling volgt het college niet in zijn betoog dat het niet van de mededeling in de Staatscourant op de hoogte had kunnen zijn. Hoewel de postcode van het gebied en de naam van de gemeente waarin het project wordt uitgevoerd niet in de publicatie in de Staatscourant zijn vermeld, is daarin wel vermeld dat de verleende vergunning betrekking heeft op het gebied Hemelum. Naar het oordeel van de Afdeling is hiermee de inhoud van de mededeling voldoende duidelijk. De omstandigheid dat het college zich heeft aangemeld bij de e-mailservice van www.overheid.nl brengt niet mee dat het college er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat het op de hoogte zou worden gehouden van besluiten die voor

hem mogelijk van belang zijn (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 november 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4238](#)). Bedoelde e-mailservice laat onverlet dat het tot de eigen verantwoordelijkheid van het college behoort om daar zorg voor te dragen. De gevolgen van zijn keuze om daarbij te vertrouwen op de e-mailservice van [www.overheid.nl](#) komen voor zijn risico. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4311](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2019:4306](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:4307](#).

JnB2019, 1201

ABRS, 18-12-2019, 201904730/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Awb 1:3 lid 1

BESTUURLIJK RECHTSOORDEEL. I.c. is de mededeling dat de in de Noorderhaven gelegen schepen niet onder artikel 8.2a van de Wabo vallen, een bestuurlijk rechtsoordeel. Een bestuurlijk rechtsoordeel is in de regel geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. In uitzonderingsituaties moet echter een bestuurlijk rechtsoordeel als besluit worden aangemerkt. Daarvoor is in ieder geval vereist dat het voor de betrokkenen onevenredig bezwarend is om het geschil over de interpretatie van de rechtsregels via een beroepsprocedure over een daadwerkelijk besluit bij de bestuursrechter aan de orde te stellen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 28 september 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2554](#)). Die situatie doet zich in deze zaak niet voor nu [appellanten] een aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning kunnen indienen. Dat zij menen dat zij die vergunning niet nodig hebben, maakt het indienen van de aanvraag niet onevenredig bezwarend. Hun vrees dat het college in het besluit op hun aanvraag niet op de toepasselijkheid van artikel 8.2a van de Wabo zal ingaan, leidt niet tot een ander oordeel.

[ECLI:NL:RVS:2019:4242](#)

JnB2019, 1202

ABRS, 17-12-2019, 201805562/2/A3 en 201905563/2/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant (sub 3).

Awb 8:29

GEHEIMHOUDING. Een redelijke uitleg van artikel 8:29 van de Awb brengt mee dat ook een partij waarop de gevraagde informatie betrekking heeft zo'n verzoek kan doen, indien het bestuursorgaan dat bij toezending van stukken nalaat. Een dergelijk verzoek kan in beginsel alleen betrekking hebben op stukken ten aanzien waarvan het bestuursorgaan om geheimhouding had kunnen verzoeken en dus op stukken die het bestuursorgaan verplicht is over te leggen. Daaronder valt in ieder geval niet het beroepschrift van [appellant sub 2]. Dat geldt evenzeer voor het door de minister bij de Afdeling ingediende

incidenteel hogerberoepschrift. Het verzoek om beperkte kennisneming van deze stukken komt reeds hierom niet voor inwilliging in aanmerking.

www.raadvanstate.nl (uitspraak is (nog) niet gepubliceerd op www.Rechtspraak.nl)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 1203

ABRS, 18-12-2019, 201901922/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 2 aanhef en lid 20

WABO. VERGUNNINGVRIJ. HULPCONSTRUCTIE. Op perceel geplaatste afscheiding ten behoeve van bouw- en aanlegwerkzaamheden was vergunningvrij. Gelet op de werkzaamheden die op het gehele perceel plaatsvonden, was de afscheiding functioneel en in de onmiddellijke nabijheid van die werkzaamheden geplaatst. De afscheiding was een hulpconstructie als bedoeld in artikel 2, aanhef en twintigste lid, van bijlage II van het Bor en kon zonder omgevingsvergunning worden geplaatst.

[ECLI:NL:RVS:2019:4325](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2019/4325)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRs, 18-12-2019, 201904786/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:4292](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2019/4292));
- Rechtbank Overijssel, 13-12-2019 (publ. 16-12-2019), AWB 19/640 en 19/641 ([ECLI:NL:RBOVE:2019:4729](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbove/2019/4729));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 05-12-2019 (publ. 12-12-2019), UTR 17/1951 en UTR 19/1394 ([ECLI:NL:RBMNE:2019:5831](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbmne/2019/5831)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 26-07-2019 (publ. 12-12-2019), UTR 18/546 ([ECLI:NL:RBMNE:2019:5575](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbmne/2019/5575)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB2019, 1204

MK ABRS, 18-12-2019, 201900824/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 11

Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen 5, 31, 36

Algemene wet bestuursrecht 3:41, 8:3

Gemeentewet 175, 176, 177

OPENBARE ORDE. GEMEENTEWET. Burgemeester Rotterdam mocht twee noodbevelen geven om onrust rond Turkse consulaat te beperken.

Besluit dat ziet op het centrum-gebied merkt de Afdeling aan als een noodbevel ingevolge artikel 175 van de Gemeentewet, en niet als een noodverordening.

Bekendmaking van de noodbevelen is geschied op een andere geschikte wijze als bedoeld in artikel 3:41, tweede lid, van de Awb.

In dit geval was aan het criterium van een ernstige vrees voor ernstige wanordelijkheden in de omgeving van het Turkse consulaat en het centrum-gebied voldaan. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester aannemelijk heeft gemaakt dat onder de gegeven uitzonderlijke omstandigheden geen minder verstrekkende middelen voorhanden waren.

Hoewel de noodbevelen er feitelijk toe hebben geleid dat het in artikel 11 van het EVRM neergelegde recht op vergadering is beperkt, moet verder worden geoordeeld dat de burgemeester, gelet op de ernst van de te vrezen wanordelijkheden, in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat hij de situatie, ook met de hem ter beschikking staande middelen niet kon beheersen.

Ten slotte gaan de noodbevelen niet verder dan strikt noodzakelijk. De noodbevelen golden voor een beperkt gebied, voor een beperkte duur en ze zien op een concrete en bepaalde groep van personen.

De besluiten komen niet wegens schending van de artikelen 31 en 36 van het Verdrag van Wenen voor vernietiging in aanmerking.

[ECLI:NL:RVS:2019:4275](https://ecli.nl/RVS:2019:4275)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Burgemeester Rotterdam mocht noodbevelen geven om onrust rond Turkse consulaat te beperken") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 1205

MK CRvB, 18-12-2019, 17/5518 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 13

Dagloonbesluit 17

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DAGLOON. Dat appellant door detentie en de inname van de toegangspas niet heeft kunnen werken, is geen omstandigheid die voor de berekening van het WIA-dagloon van belang is.

Raad: [...] In het Dagloonbesluit is geen afwijkende regel voor de situatie van appellant opgenomen. In artikel 17, eerste lid, van het Dagloonbesluit is wel een uitzondering gemaakt voor de berekening van het WIA-dagloon, zoals bepaald in artikel 16 van het Dagloonbesluit, indien de werknemer geen of minder loon heeft genoten in verband met verlof of omdat hij de bedongen arbeid niet heeft verricht wegens ziekte. In het Dagloonbesluit is echter geen uitzondering gemaakt voor de berekening van het dagloon, indien de werknemer wegens detentie geen of minder loon heeft genoten. Ook bevat het Dagloonbesluit geen hardheidsclausule. Dat appellant door detentie en de inname van de [toegangspas] niet heeft kunnen werken, is dan ook geen omstandigheid die voor de berekening van het WIA-dagloon van belang is. In dit verband wordt verwezen naar de uitspraken van de Raad van 5 maart 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:730](#) en van 24 januari 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:215](#). Zoals in die uitspraken is overwogen, is de Wet WIA een wet in formele zin. Het staat de rechter op grond van artikel 120 van de Grondwet en artikel 11 van de Wet algemene bepalingen niet vrij om formele wetgeving te toetsen op haar grondwettigheid noch om de innerlijke waarde of billijkheid van de wet te toetsen. Dit betekent dat de rechter de keuze van de wetgever voor de met artikel 13, eerste lid, van de Wet WIA gegeven berekeningswijze van het dagloon moet respecteren. Het is aan de wetgever om eventuele onredelijke en niet beoogde effecten van de in het Dagloonbesluit neergelegde dagloonsystematiek teniet te doen.

4.4. Ook artikel 5, zesde lid, van het Dagloonbesluit, zoals gewijzigd per 1 december 2016, biedt geen grond om het dagloon van appellant anders vast te stellen, omdat dat artikel ziet op de berekening van het WW-dagloon. Voor de berekening van het WIA-dagloon is een dergelijke bepaling niet opgenomen in het Dagloonbesluit.

[ECLI:NL:CRVB:2019:4144](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 1206

MK CRvB, 19-12-2019, 19/4131 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Wmo 2015 2.3.9 lid 1, 2.3.10

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. Artikel 2.3.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015 moet zo worden uitgelegd dat het college de bevoegdheid heeft een beslissing als bedoeld in artikel 2.3.5 of 2.3.6 te herzien of in te trekken in het geval de cliënt wegens gewijzigd beleid niet langer op de maatwerkvoorziening is aangewezen. Dit neemt niet weg dat bij de toepassing van deze bevoegdheid het rechtszekerheidsbeginsel mee kan brengen dat een overgangperiode moet worden geboden.

Raad: 4.1. Artikel 2.3.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015 bepaalt dat het college een beslissing als bedoeld in artikel 2.3.5 of 2.3.6 kan herzien dan wel intrekken, indien het college vaststelt dat de cliënt niet langer op de maatwerkvoorziening of het persoonsgebonden budget (pgb) is aangewezen.

4.2. In de memorie van toelichting bij het eerste lid van artikel 2.3.10 staat:

“ (...) Het eerste lid voorziet in de mogelijkheid om in bepaalde gevallen een verstrekte maatwerkvoorziening of een daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget te herzien dan wel in te trekken. Het herzien en intrekken van een maatwerkvoorziening of daaraan gekoppeld persoonsgebonden budget is geen verplichting voor het college, maar een bevoegdheid. Hiermee krijgt het college ruimte om de te nemen beslissingen af te stemmen op lokaal beleid en specifieke individuele omstandigheden. (...)” (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 156).

4.3. Het college heeft terecht aangevoerd dat de tekst van artikel 2.3.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015 geen basis biedt voor de beperkte uitleg van de rechtbank. Uit deze tekst volgt niet dat voor herziening of intrekking vereist is dat de situatie van de cliënt moet zijn veranderd en hij als gevolg daarvan niet langer op de maatwerkvoorziening of het pgb is aangewezen. Daar komt bij dat uit de onder 4.2 weergegeven toelichting volgt dat het college met de in artikel 2.3.10 van de Wmo 2015 opgenomen bevoegdheid de ruimte heeft om de te nemen beslissing af te stemmen op lokaal beleid. Dit betekent dat artikel 2.3.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015 zo moet worden uitgelegd dat het college de bevoegdheid heeft een beslissing als bedoeld in artikel 2.3.5 of 2.3.6 te herzien of in te trekken in het geval de cliënt wegens gewijzigd beleid niet langer op de maatwerkvoorziening is aangewezen. Dit neemt niet weg dat bij de toepassing van deze bevoegdheid het rechtszekerheidsbeginsel mee kan brengen dat een overgangperiode moet worden geboden.

4.4. Uit het voorgaande volgt dat het hoger beroep slaagt. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:4115](https://ecli.nl/crvb/2019/4115)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2019, 1207

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 10-12-2019 (publ. 16-12-2019), AMS 19/6050 en AMS 19/6052

burgemeester van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Dienstenrichtlijn 10

Algemene Plaatselijke Verordening Amsterdam (APV) 3.16

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. In dit geval moet het criterium “slecht levensgedrag” uit de APV bij de beoordeling van deze zaak buiten toepassing worden gelaten. Het was voor verzoeker op voorhand onvoldoende duidelijk en voorzienbaar dat zijn antecedenten hem in het kader van zijn

exploitatievergunning zouden kunnen worden tegengeworpen. Strijd met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn.

[...] 9. Partijen zijn verdeeld over de vraag of de intrekking en weigering van de exploitatievergunning in strijd zijn met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn.

[...] 13. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het in dit geval voor verzoeker op voorhand onvoldoende duidelijk en voorzienbaar was dat zijn antecedenten hem in het kader van zijn exploitatievergunning zouden kunnen worden tegengeworpen. Daarbij is van belang dat in artikel 3.11 en artikel 3.24 van de APV staat dat het gaat om de beoordeling van de burgemeester, maar dat in de APV en de toelichting weinig aanknopingspunten worden gegeven over de wijze waarop deze beoordeling plaatsvindt. In de toelichting bij artikel 3.11 van de APV staat dat -voor zover hier van belang- valt te denken aan betrokkenheid bij harddrugs of heling. In dit geval worden verzoeker geen soortgelijke antecedenten tegengeworpen, maar antecedenten die volgens verweerder zien op 'roekeloos rijgedrag' en op 'onaanvaardbaar gedrag'. Hieruit volgt dat verzoeker niet had kunnen weten dat verweerder hem de onder 3 genoemde antecedenten zou tegenwerpen en dat in dit geval sprake is van strijd met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn. De voorzieningenrechter concludeert daarom dat het criterium 'slecht levensgedrag' uit artikel 3.11 en artikel 3.24 van de APV bij de beoordeling van deze zaak buiten toepassing moet worden gelaten.

14. Verweerders verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank van 25 juli 2019 maakt het oordeel van de voorzieningenrechter niet anders. Anders dan in dit geval, was in de uitspraak van 25 juli 2019 sprake van alcoholgerelateerde feiten die gepleegd waren door een exploitant van een alkoholschenkend horecabedrijf. De betreffende exploitant had in dat geval dus kunnen en moeten weten dat verweerder hem deze strafbare feiten zou kunnen aanrekenen. Ook de uitspraken van de Afdeling [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:3050](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:3182](#)] brengen de voorzieningenrechter niet tot een ander oordeel. Daar ging het om de vraag of de invulling van een criterium uit de Wet Bibob in strijd was met de Dienstenrichtlijn en om de vraag of de invulling van het criterium 'slecht levensgedrag' uit de APV Zaanstad in strijd was met het rechtszekerheidsbeginsel. De Afdeling heeft zich in die uitspraken dus niet uitgelaten over de vraag of het begrip 'slecht levensgedrag' en de wijze waarop verweerder dit begrip invult in strijd is met de Dienstenrichtlijn.

[...] 15. Hieruit volgt dat verweerder de exploitatievergunning van verzoeker ten onrechte heeft ingetrokken. [...]. Daarnaast volgt uit het voorgaande dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij de verlenging van de exploitatievergunning heeft geweigerd. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2019:9330](#)

JnB2019, 1208

MK ABRS, 18-12-2019, 201902701/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 (APV) 2.28 lid 4

APV. Exploitatievergunning. Slecht levensgedrag beheerder. Voorwaarden waaraan een gedoogde coffeeshop moet voldoen, zijn in dit geval geschonden.

De tegenwerping door de burgemeester van het vereiste dat iemand niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is, was in dit geval voorzienbaar en niet willekeurig. Artikel 2.28, vierde lid, aanhef onder b, van de APV is niet in strijd met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn.

[...] [Afwijzen] aanvraag van de vennootschap om [wederpartij B] bij te schrijven op de beheerdersbijlage bij de aan de vennootschap verleende exploitatievergunning voor [coffeeshop A], [...].

2.2. In de uitspraak van 8 maart 2017 [red: [ECLI:NL:RVS:2017:608](#)] heeft de Afdeling, onder verwijzing naar haar uitspraak van 24 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:486](#) overwogen dat geen beperkingen zijn gesteld aan de feiten of omstandigheden die bij de beoordeling van het levensgedrag mogen worden betrokken. Voorts heeft de Afdeling overwogen dat een schuldigverklaring op zichzelf geen blijk van slecht levensgedrag geeft, aangezien met het exploiteren van een coffeeshop per definitie strafbare feiten worden gepleegd, die tot op zekere hoogte worden gedoogd. Van belang is of, en zo ja in hoeverre, de voorwaarden waaraan een gedoogde coffeeshop moet voldoen, zijn geschonden. De enkele omstandigheid dat de strafrechter bij overtreding van de Opiumwet die ziet op het aanhouden van een handelsvoorraad geen straf oplegt, laat onverlet dat de strafrechter een overtreding van de Opiumwet bewezen en strafbaar verklaart omdat een voorwaarde waaraan een gedoogde coffeeshop moet voldoen, is geschonden. Een bestuursorgaan mag in dat geval een bestuurlijke maatregel opleggen.

2.3. De strafrechter heeft bewezen en strafbaar geacht dat [wederpartij B] in februari 2013 de hiervoor in 1 vermelde hoeveelheid softdrugs in het bezit had als handelsvoorraad van de coffeeshop [coffeeshop B]. Dit strafbaar feit vormt een ernstige schending van de aan de exploitatievergunning van die coffeeshop verbonden gedoogvoorwaarde dat een maximale handelsvoorraad van 500 g wordt aangehouden. Dat de softdrugs niet in die coffeeshop, maar in een loods te Amsterdam zijn aangetroffen, zoals de vennootschap en [wederpartij B] in hun schriftelijke uiteenzetting aanvoeren, doet hieraan niet af. Niet in geschil is immers dat het om de handelsvoorraad van die coffeeshop ging. De omstandigheid dat de rechtbank Amsterdam en het gerechtshof Amsterdam [wederpartij B] geen straf hebben opgelegd, betekent niet dat de schending van de gedoogvoorwaarde minder ernstig was. Zoals de rechtbank Amsterdam in het vonnis van 16 oktober 2014 heeft vastgesteld, gaat het om een handelsvoorraad van twee maanden. Reeds gelet op de ernst van de schending hoefde de burgemeester in het tijdsverloop sinds februari 2013, ongeacht of het tijdsverloop vijf dan wel zes jaar bedraagt, geen aanleiding te zien om [wederpartij B] niet van slecht levensgedrag te achten. De burgemeester mocht zich daarom op het standpunt stellen dat [wederpartij B] niet voldoet aan het vereiste dat een beheerder niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[...] 4.3. De Afdeling overweegt dat het in beginsel voldoende duidelijk en objectief genoeg is wanneer het vereiste dat iemand niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is, wordt tegengeworpen. De burgemeester heeft de toepassing van dat vereiste uitgewerkt in de Horecanota Rotterdam 2012-2016 en de Horecanota Rotterdam 2017-2021. Daarin wordt het niet in enig opzicht van slecht levensgedrag zijn, gekoppeld aan de betrokkenheid bij strafbare feiten. Dat niet aan het vereiste wordt voldaan, zal door

de burgemeester verder per geval moeten worden onderbouwd. Het zal dan ook van geval tot geval verschillen welke feiten en omstandigheden aanleiding geven tot tegenwerping ervan. Daarbij geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, zoals hiervoor in 2.2 weergegeven, dat geen beperkingen zijn gesteld aan de feiten of omstandigheden die bij de beoordeling van het levensgedrag mogen worden betrokken en dat schending van de voorwaarden waaraan een gedoogde coffeeshop moet voldoen tot tegenwerping van het vereiste kan leiden. Dat verder geen concretiserende regels zijn vastgesteld, maakt niet dat het vereiste onvoldoende duidelijk, dubbelzinnig en niet objectief genoeg is. Het vereiste was ten tijde van de aanvraag tot bijschrijving van [wederpartij B] in de APV neergelegd en het was praktijk van de burgemeester om het tegen te werpen in geval van het in ernstige mate overschrijden van de maximaal gedoogde handelsvoorraad softdrugs van een coffeeshop. Zo blijkt uit de hiervoor in 2 vermelde uitspraak van de Afdeling van 8 maart 2017 [Red: [ECLI:NL:RVS:2017:608](#)] dat de burgemeester de aan de vorige exploitant van coffeeshop [coffeeshop A] verleende exploitatievergunning om die reden heeft ingetrokken en uit de uitspraak van de Afdeling van 6 februari 2019 [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:314](#)] dat de burgemeester verlening van een nieuwe exploitatievergunning voor coffeeshop [coffeeshop A] aan die exploitant om die reden heeft geweigerd. De tegenwerping van het vereiste door de burgemeester was dus voorzienbaar en niet willekeurig. De Afdeling ziet gelet op het voorgaande geen grond voor het oordeel dat artikel 2.28, vierde lid, aanhef onder b, van de APV in strijd is met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn. Gelet hierop is die bepaling evenmin in strijd met het verbod op willekeur of het rechtszekerheidsbeginsel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4258](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2019, 1209

MK ABRS, 18-12-2019, 201903273/1/V6

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 7

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Besluit uitvoering Wav (BuWav) 1d, 1i

WAV. Boete. Boete-oplegging is in dit geval in strijd met het lex-certabeginsel. Uit artikel 1i, eerste lid, aanhef en onder b van het BuWav blijkt, anders dan uit artikel 1d van het BuWav betreffende kennismigranten, niet dat het loon maandelijks (giraal) moet worden uitbetaald. Ook uit de nota van toelichting bij de wijziging van het BuWav (Stb. 2013, 360) kan niet worden afgeleid dat de eis van maandelijkse betaling eveneens geldt voor houders van de Europese blauwe kaart. Nu niet in geschil is dat [wederpartij] op 24 oktober 2016 het loon op de bankrekening van de vreemdeling heeft overgemaakt over de periode van 15 juli 2016 tot en met 30 september 2016, heeft de rechtbank

terecht overwogen dat [wederpartij] niet in strijd heeft gehandeld met het vereiste van het betalen van een vast brutoloon van € 4.968,00 per maand.

[ECLI:NL:RVS:2019:4298](#)

JnB2019, 1210

MK ABRS, 18-12-2019, 201901756/1/V6

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Richtlijn 2009/52/EG (PB L 168/24) (de richtlijn) 3, 4

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:41

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2, 11

WAV. Boete. De rechtbank heeft in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn terecht een controleplicht van enige omvang gelezen en terecht overwogen dat een werkgever ingevolge die bepaling verplicht is te controleren of een overgelegd document een juiste foto bevat. Het Nederlands recht zoals besproken, is niet in strijd met artikel 4 van de richtlijn. In dit geval heeft [appellant] niet deugdelijk gecontroleerd of het identiteitsdocument van de vreemdeling ook daadwerkelijk aan hem toebehoorde. Ook zonder technische hulpmiddelen had [appellant] namelijk moeten constateren dat het identiteitsdocument niet aan de vreemdeling toebehoorde, omdat de vreemdeling niet lijkt op de persoon die op de foto op de Nederlandse identiteitskaart staat. Omdat [appellant] dus niet aan de verplichtingen van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn, zoals geïmplementeerd in artikel 2 van de Wav in combinatie met artikel 5:41 van de Awb, heeft voldaan, komt de Afdeling niet toe aan een bespreking van artikel 4, derde lid, van de richtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:4300](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 1211

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 16-12-2019, NL19.20920

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 40

ASIEL. Prejudiciële vragen in verband met uitleg "nieuwe elementen en bevindingen" zoals bedoeld in artikel 40 van de Procedurerichtlijn. Opvolgende aanvraag. Originele documenten waarvan de authenticiteit niet is vastgesteld, kopieën van documenten en documenten die afkomstig zijn uit een niet objectief-verifieerbare bron.

De rechtbank overweegt dat de vraag rijst hoe het begrip "nieuwe elementen en bevindingen" zoals benoemd in artikel 40 van de Procedurerichtlijn dient te worden

uitgelegd om te bezien of de Nederlandse regelgeving en beleid in overeenstemming zijn met het recht van de Unie.

In de huidige Nederlandse praktijk betreft de beslissingsautoriteit bij een eerste asielaanvraag documenten waarvan de authenticiteit niet vaststaat bij de beoordeling. Daarentegen vormt bij een volgende asielprocedure onzekerheid over de authenticiteit op zichzelf al reden voor de beslissingsautoriteit om te concluderen dat geen sprake is van nieuwe elementen of bevindingen, wat leidt tot niet-ontvankelijkheid van de opvolgende aanvraag. Deze gevolgen worden door de beslissingsautoriteit ook verbonden aan de overlegging van een kopie bij een volgend verzoek en bij documenten die afkomstig zijn uit een niet-objectief verifieerbare bron. De rechtbank wenst van het HvJ-EU te vernemen of deze categorieën van documenten buiten beschouwing mogen worden gelaten bij de beoordeling van volgende verzoeken enkel vanwege deze kwalificatie. De rechtbank wil tevens weten of lidstaten bij de beoordeling van documenten in een asielprocedure onderscheid mogen maken tussen een eerste en opvolgende aanvraag en of lidstaten bij opvolgende aanvragen minder invulling hoeven te geven aan de samenwerkingsplicht.

De rechtbank legt de volgende vragen voor aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

I Is het door de beslissingsautoriteit van een lidstaat bepalen dat originele documenten nooit nieuwe elementen of bevindingen kunnen zijn indien de authenticiteit van deze documenten niet kan worden vastgesteld verenigbaar met artikel 40, lid 2, Procedurerichtlijn, in samenhang gelezen met artikel 4, lid 2, Kwalificatierichtlijn en artikelen 47 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie? Indien dit niet verenigbaar is, maakt het dan nog verschil als bij een volgend verzoek kopieën van documenten of documenten die afkomstig zijn uit een niet-objectief verifieerbare bron worden ingebracht door de verzoeker?

II Moet artikel 40 Procedurerichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 2, Kwalificatierichtlijn, aldus worden uitgelegd dat het de beslissingsautoriteit van een lidstaat is toegestaan om bij de beoordeling van documenten en toekenning van bewijswaarde aan documenten onderscheid te maken tussen documenten die worden overgelegd bij een eerste verzoek en bij een volgend verzoek? Is het een lidstaat toegestaan om bij de overlegging van documenten bij een volgend verzoek geen verdere invulling meer te geven aan de samenwerkingsverplichting als de authenticiteit van die documenten niet kan worden vastgesteld?

[ECLI:NL:RBDHA:2019:13451](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/13451)

JnB2019, 1212

MK ABRS, 18-12-2019, 201904651/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b onderdeel 3

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

ASIEL. Hoewel de situatie in Afghanistan is, is er geen situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige

schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000 en artikel 15, onder c, van de Kwalificatierichtlijn.

1. De Afdeling heeft in haar uitspraken van 21 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:915](#), en 1 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3176](#), geoordeeld over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij heeft, samengevat weergegeven, overwogen dat er in Afghanistan geen situatie is waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000 en artikel 15, onder c, van de Kwalificatierichtlijn (hierna: de 15c-situatie). Daarbij heeft de Afdeling rapporten en documenten van Nederlandse en internationale organisaties betrokken. Deze documenten hebben betrekking op de periode tot juni 2018.

2. Deze uitspraak gaat over de periode daarna en de vraag of nieuwe rapporten en documenten tot een ander oordeel over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan moeten leiden. Het gaat dus om de feitelijke vraag of er in Afghanistan een 15c-situatie is. In deze uitspraak wordt uit oogpunt van rechtseenheid ook nog ingegaan op de vraag welke bescherming artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000 biedt. Dit omdat verschillende zittingsplaatsen van de rechtbank Den Haag daarover uiteenlopende rechtsopvattingen hebben. [...]

10. De Afdeling oordeelt in deze uitspraak over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (de zogeheten 15c-situatie). Zij komt tot de conclusie dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder in Nangarhar en Ghazni, onverminderd zorgelijk is. In bepaalde opzichten is de veiligheidssituatie in Afghanistan zelfs verslechterd ten opzichte van juni 2018, het eindpunt van de verslagperiode waarover de eerdere uitspraak van de Afdeling over dit onderwerp ging. Daar staat echter tegenover dat de veiligheidssituatie niet in alle provincies van Afghanistan even ernstig is en het geweld niet overal van dezelfde aard is en niet overal even wijdverbreid is. Het aantal burgerslachtoffers en ontheemden als gevolg van de gewelddadigheden in Afghanistan is - hoe zorgwekkend ook - niet zo hoog dat alleen al daarom moet worden gesproken van een 15c-situatie, mede gelet op het totale inwoneraantal in Afghanistan. Ook is er in Afghanistan op veel plekken nog altijd een basale veiligheidsstructuur aanwezig. Gelet op een en ander kan de Afdeling uit de stukken niet afleiden dat een burger alleen al door zijn aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000. Er is dus nergens in Afghanistan een 15c-situatie. De rechtbank is terecht tot een vergelijkbaar oordeel gekomen.

[ECLI:NL:RVS:2019:4200](#)

JnB2019, 1213

MK ABRS, 18-12-2019, 201905739/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vluchtelingenverdrag 1A onder 2

Richtlijn 2011/95/EU 2 onder d

EVRM 3

ASIEL. De situatie in Afghanistan voor Hazara is zo onveilig geworden dat de staatssecretaris opnieuw moet bezien en duidelijk maken hoe hij het behoren tot de Hazarabevolkingsgroep betreft bij de beoordeling van individuele asielrelazen. Dit gelet op de risico's die zij in Afghanistan om verschillende redenen lopen.

8. De Afdeling oordeelt dat de rechtbank de staatssecretaris ten onrechte is gevolgd in zijn standpunt over de positie van Hazara in Afghanistan. Anders dan de rechtbank en de staatssecretaris is de Afdeling van oordeel dat er redenen zijn om aan te nemen dat de situatie in Afghanistan voor Hazara nu onveiliger is dan in het verleden. Uit de nu beschikbare informatie blijkt dat Hazara om allerlei redenen problemen kunnen krijgen met verschillende strijdende groepen in Afghanistan. Dat kan zijn omdat hun een bepaald geloof en mede daarom een bepaalde politieke opvatting wordt toegedicht, maar bijvoorbeeld ook door een bepaalde sociaal-economische positie. Volgens de Afdeling is de situatie voor Hazara in Afghanistan niet zo slecht dat het enkel zijn van Hazara betekent dat een vreemdeling een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op onmenselijke behandeling loopt. De staatssecretaris hoeft dus niet elke Hazara uit Afghanistan zonder meer een asielvergunning te verlenen. Maar de situatie in Afghanistan voor Hazara is wel zo onveilig geworden dat de staatssecretaris opnieuw moet bezien en duidelijk maken hoe hij het behoren tot de Hazarabevolkingsgroep betreft bij de beoordeling van individuele asielrelazen. Dit gelet op de risico's die zij in Afghanistan om verschillende redenen lopen.

[ECLI:NL:RVS:2019:4202](#)

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 1214

HvJEU (Vijfde kamer), 12-12-2019, C-519/18

TB tegen Hongarije

Richtlijn 2003/86/EG 10 lid 2

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging. Niet in artikel 4 genoemd gezinslid van een vluchteling. Begrip "ten laste komende persoon".

Het Hof (Vijfde kamer) verklaart voor recht:

Artikel 10, lid 2, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een lidstaat de gezinshereniging van de zus van een vluchteling enkel toestaat wanneer zij wegens haar gezondheidstoestand niet in staat is om zelf te voorzien in haar levensonderhoud, mits:

– ten eerste bij de beoordeling van dit onvermogen rekening wordt gehouden met de bijzondere situatie van vluchtelingen en die beoordeling wordt voorafgegaan door een

geïndividualiseerd onderzoek waarbij alle relevante gegevens in aanmerking worden genomen, en

– ten tweede, eveneens rekening houdend met de bijzondere situatie van vluchtelingen en na een geïndividualiseerd onderzoek waarbij alle relevante gegevens in aanmerking worden genomen, kan worden vastgesteld dat de betrokkene daadwerkelijk door de vluchteling materieel wordt gesteund of dat de vluchteling kennelijk het gezinslid is dat het best in staat is om de vereiste materiële steun te verlenen.

[ECLI:EU:C:2019:1070](#)

[Naar inhoudsopgave](#)